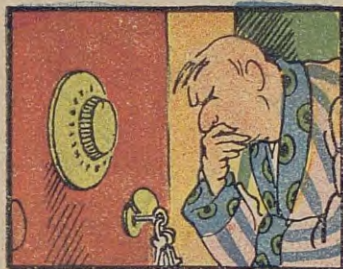

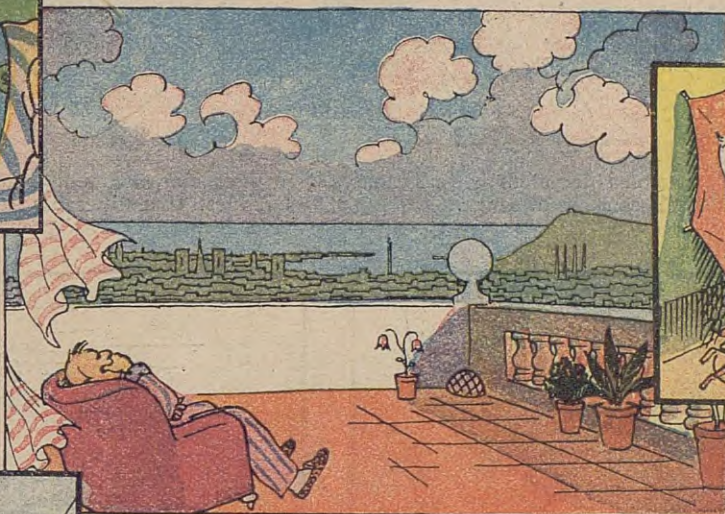
WHEROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

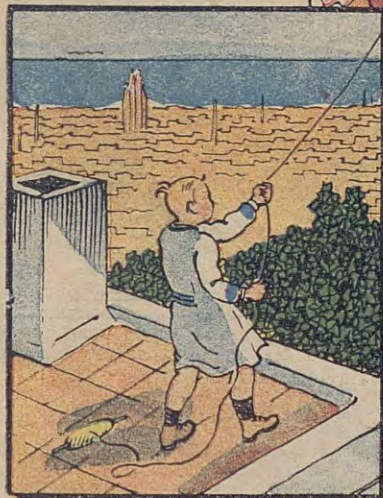
Un mot plogut del cel

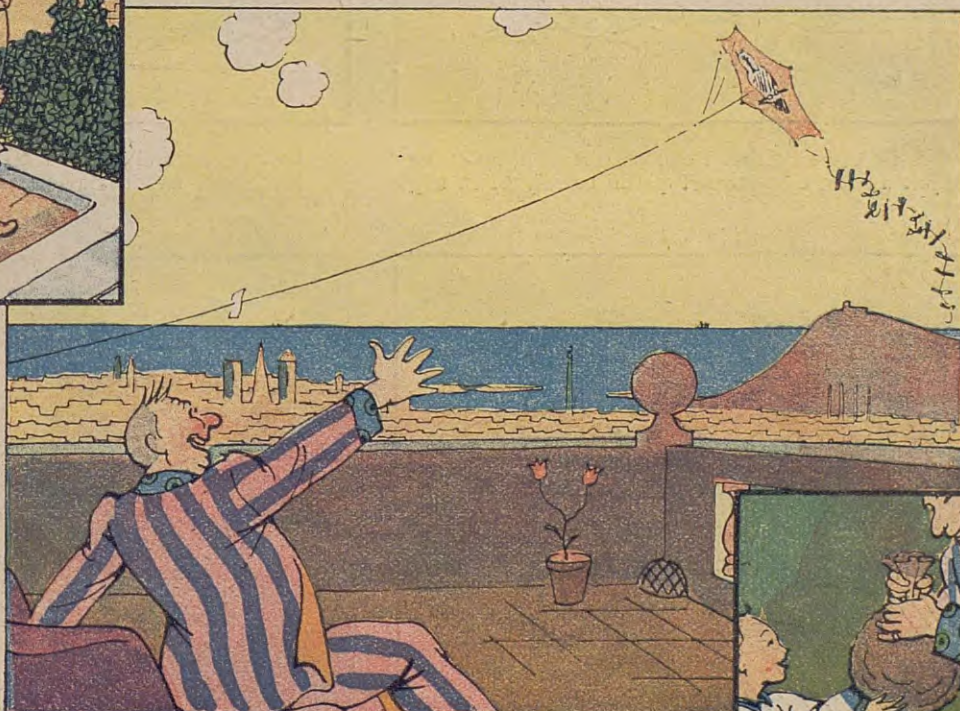
Quan anava a obrir la caixa on guardava la seva quantiosa fortuna, no pogué recordar la paraula que feia funcionar els panys.

Mentrestant, lluny d'allà, un xicotet enginyós i aficionat a la pintura, es construïa un estel i se'l decorava bellament.

Aquesta pèrdua sobtada i total de la memòria aclaparà el multimilionari, el qual des d'aquell jorn fatídic es passava les hores en la tortura del recordar, l'esguard clavat en les bigues de l'esfera celeste.

Un cop enllestit, pujava al terrat disposat a totes les performances de l'aviació amb fils. L'aparell era d'una gran precisió i els seus raids sorprenents.

Quan el desmemoriat estava en el punt àlgid de la seva ruïna moral i material, l'estel li aparegué majestuós. El malaurat llençà un crit de deslliurança: —«Mussol!»

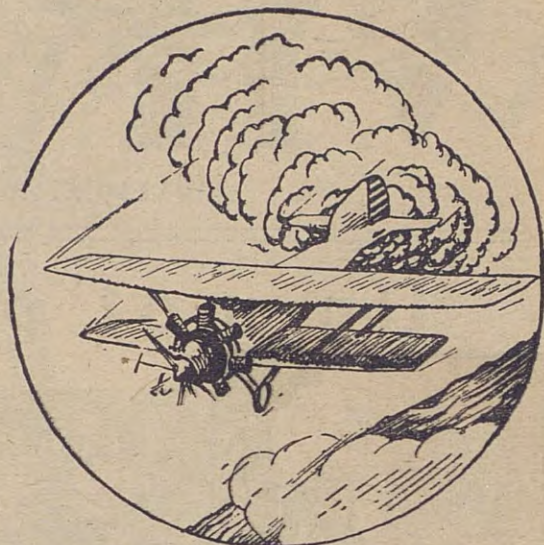
Vet aquí el mot perdut. De seguida féu cercar el propietari de l'estel salvador i el gratificà llargament.

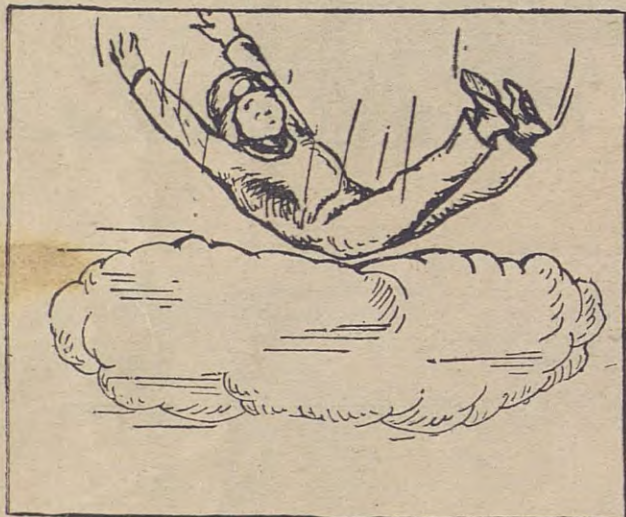
Un llit meteorològic

En Joanet, pobre noi, s'amoïna de valent perquè cada nit es fa pipí al llit, i després sa mare el renya.

I és clar, té tanta angúnia que sempre somnia coses terribles. Una nit, sense saber com, es troba a bord d'un avió que, de sobte, s'encén i cau.

I ell és llençat en l'aire. Però, oh sort admirable! Va a caure just a sobre d'un nuvolet que hi ha solitari en mig de l'espai.

I que és com el més tou dels matalassos. En Joanet mai havia estat tan bé.

Ja s'hi ha adormit, quan el nuvolet comença a desfer-se en un ruixat ben espès, i amb la mullena en Joanet es desperta.

—Manoi, i quina pega...! Ja m'ha tornat a escapar...

Bona feina

Dibuixos d'en CORNET

Per en GUILLEM D'OLORO

Cap allà a les dues de la matinada, en Vinaixa i en Massabeu anaven a la vela pel passeig de Colom.

—Aquest monument ja m'empipa— diu en Vinaixa, assenyalant la columna del famós navegant—. Tirem-lo a l'aigua!

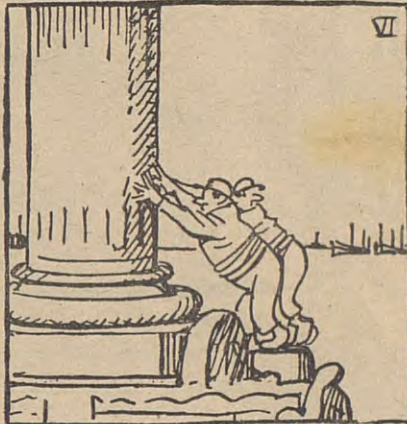
—¿Vols dir que podem?—pregunta en Massabeu tot palpant-se els bíceps.

—Sí, home! ja veuràs, traiem-nos les americanes, i amb unes quantes empenyes ja hi és.

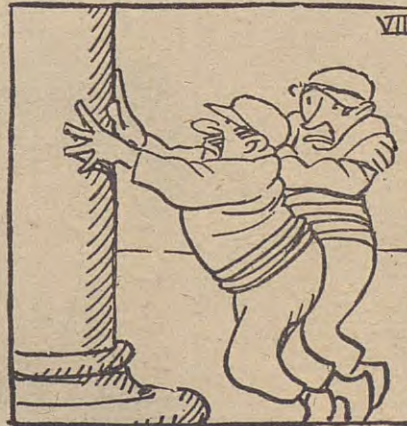
Deixen les americanes a terra i se'n van molt entusiasmats a empènyer el monument.

—Oh, hissa! Oh, hissa! Oh, hissa! —van dient mentre apreten amb tota força...

Mentrestant un mossega se'n duu les americanes.

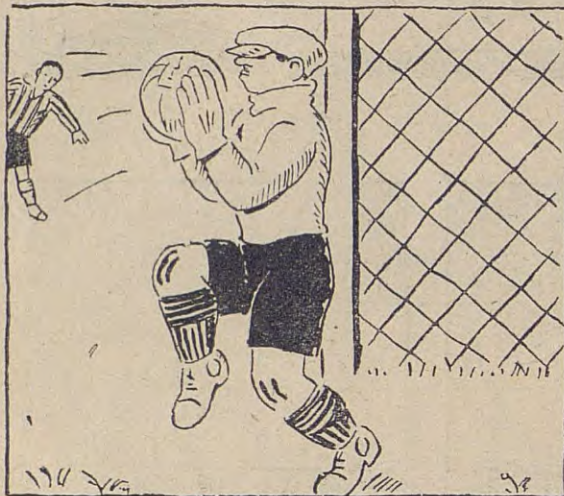

—¿Vols dir que avencem?—pregunta en Massabeu, indecís, al cap d'una estona.

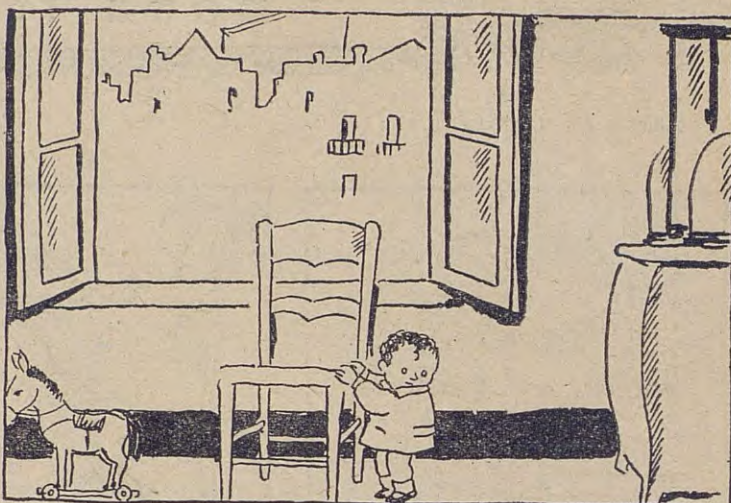

I en Vinaixa, mirant endarrera, exclama: —Ja ho crec! Mira si hem caminat que ja no es veuen les americanes.

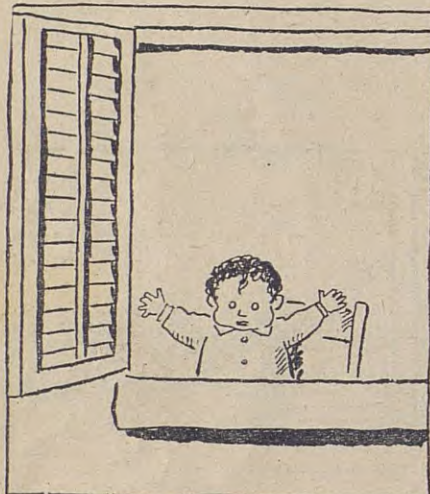
Un "blocatge" emocionant

En Pallerols era el famós porter del «Mustela F. C.». Els seus «blocatges» feien vibrar d'entusiasme tota l'afició.

En Lluïset era un nen d'allò més entremaliat que poguéu imaginar-vos. Encara no el deixaven un moment sol, ja feia un disbarat o altre.

Un dia que els seus pares estaven distrets, va enfilar-se a una cadira prop de la finestra.

I es va entusiasmar tant mirant el carrer, que va caure a baix.

En topar amb la vela de la drogueria, va rebotre com una pilota de futbol.

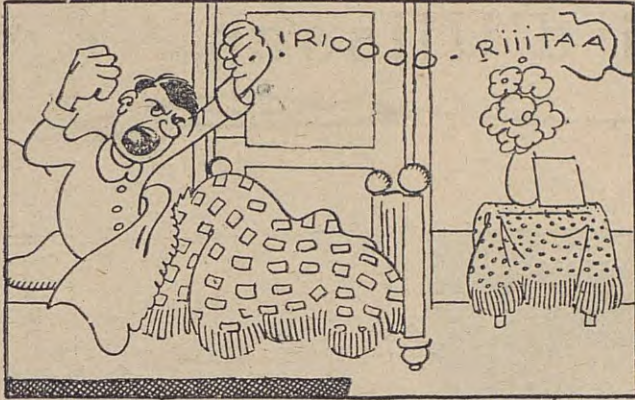

Casualment passava en Pallerols, el qual «blocà» magníficament la criatura, salvant-la de morir esclafada com una truita.

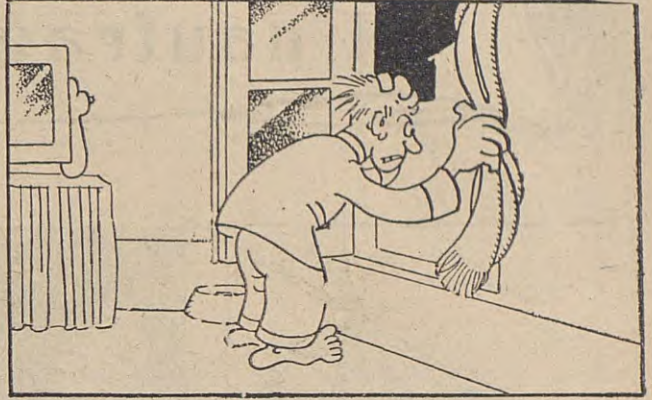

L'entusiasme del públic fou indescriptible. El passejaren a coll-i-bè entre visques i aplaudiments. No cal dir que els que aplaudien més fort eren els pares de la criatura.

Un projectil equivocat

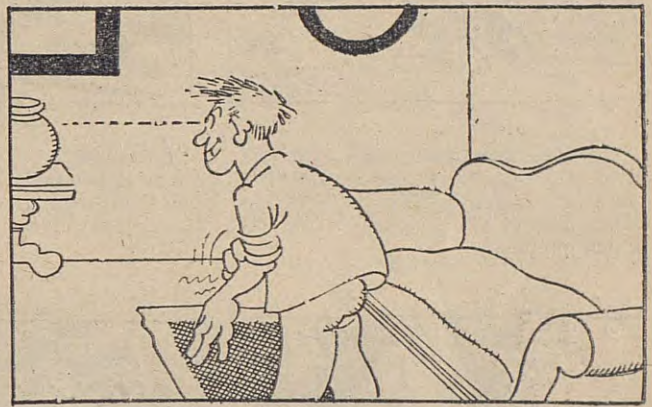
Quina cançó amoïnosa,

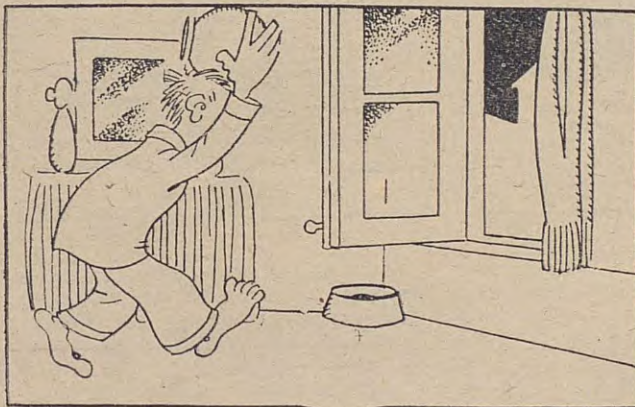
aquest home em matarà

amb sa veu tan desastrosa.

Doncs vaig a fer-lo callar.

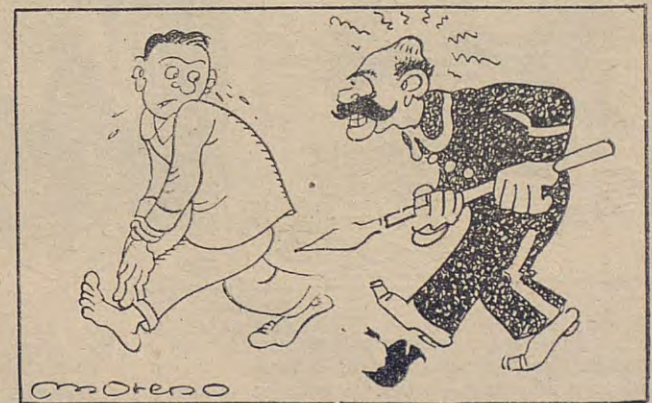
Quan el gerrò preparava,

el vigilant del carrer

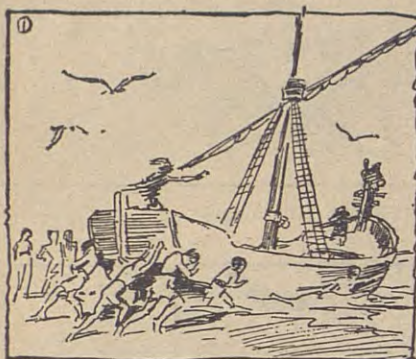

el músic foragitava.

El final ja es veu pron bé.

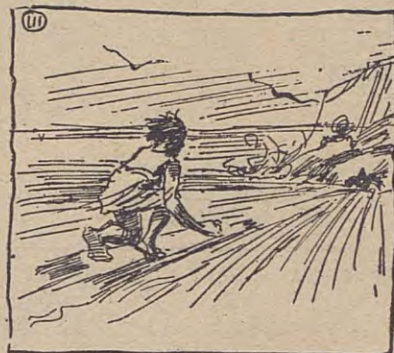
El naufragi d'Ulisses

Quan el temps abonançà, Ulisses i els seus companys vararen novament la nau i se n'anaren de l'illa del Sol, sense sospitar el càstig que els déus els tenien preparat.

I fou que a la poca estona de navegar s'alçà un gran vent de tempesta que s'emportà l'arbre i la vela. Al mateix temps un llamp...

llençat per Júpiter estavellà la nau i tots caigueren a l'aigua. D'entre tants com eren, només Ulisses pogué surar, agafat a un tros de la quilla.

La tempesta cessà aviat, però Ulisses veié amb espant que el corrent se l'enduria cap al xuclador de Caribdis, que el reconegué per la figuera que hi havia al damunt.

Aviat fou pres en el remolí, però al moment que les fustes eren engolides ell boté i s'arrapà a les branques de la figuera. Al cap de molta estona...

venint la marejada contrària, Caribdis es posà a treure tot el que havia engolit, i quan Ulisses en veié sortir la seva fusta, s'hi arrapà de nou i seguí surant a la deriva.

Durant nou dies, els vents i els corrents se l'endugueren enllà de les mars fins que míf mort de defalliment fou llençat a una platja.

Era l'illa Ogígia, als confins de la terra, on vivia la deessa Calipso en una gruta palau plena de frescor i de benestar.

La deessa acollí a Ulisses a la seva gruta i el tingué segrestat llargues anyades, prenent que es casés amb ella. Però Ulisses només pensava en tornar a casa i plorava sempre.

Combinació fracassada

EN altres temps eren moda els ventríflocs. No hi havia teatre ni circ on un dia o altre no aparegués a les taules o a la pista un d'aquests individus, vestit correctament de frac, amb una col·lecció de ninots de fusta i lloros disecats que semblava que parlessin, quan en realitat era ell el que parlava amb vuit o deu veus diferents que li sortien del diafragma.

En Parlabé havia estat un dels més famosos ventríflocs, però ara, passada

DE COL.LABORACIO

— Escolta: Si tots els rius van a desembocar al mar, ¿com és que el mar no s'inunda?

— Perquè les esponges absorbeixen l'aigua.

de moda la seva especialitat, era un dels més afamats.

Sense ofici ni benefici, anava vivint de la gorra i del sabre, ajudat per alguns amics que es compadien de la seva situació.

Però per ell que havia estat acostumat a dur una vida de luxe i dissipació, viure d'aquesta manera en una viletta de terra endins li era un turment inexplicable i sempre estava rondinant. És clar, ell, abans viatjava per tot el món d'escenari en escenari i tot viatjant veia paisos nous i terres curioses... però ara, s'havia d'estar al poble, avorrit i solitari, sense altra distracció que pujar al turó de la Roca i des d'allà guaitar la mar llunyana, sospirant.

Allà el va trobar un dia en Mallarga, el conegut bandit que, precisat a eclipsar-se per un quant temps, s'havia refugiat al poblet d'en Parlabé. Quan en Mallarga s'apropava, sentí que l'ex ventrífloc deia:

— Pobre de mi! Ni ara que ve la calor no puc anar a una platgeta a banyar-me! Això sí que és ben trist!

— Això sí que és fàcil d'arreglar— digué en Mallarga, acostant-se—. ¿Voleu treballar amb mi?

— ¿I qui sou vós?— féu en Parlabé, tot estranyat.

— Sóc un foraster que passo uns dies al poble. He sentit dir que sou ventrífloc i se m'ha ocorregut que podrieu servir-me. ¿Quantes veus sabeu fer?

— Vuit— respongué en Parlabé.

— Però, ¿ben fetes?— insistí en Mallarga.

Immediatament d'entre les herbes

que els rodejaven sortí un chor de lloances.

— Si ho fa bé!— Ja ho crec!— No hi ha com ell!— En Parlabé és el millor ventrífloc...

En Mallarga es girà astorat: No hi havia ningú.

En Parlabé, somrient, va dir-li:

— Ho he fet jo, home. ¿Veieu si tinc bones veus?

— Doncs bé— féu en Mallarga, entusiasmat—, això és precisament el que em convé.

I de seguida començà a explicar-li el seu pla de campanya.

— Hem d'anar a Vilasorres de Mar, la platja de moda. Aquest any hi estàtueja un *americano* molt ric que duu una agulla de corbata amb un brillant que val cent mil pessetes. Es tracta de fer-l'hi saltar i ens partirem els beneficis.

— Però jo, ¿quin servei hi faig?

— Ja ho veureu.

I traient-se un plànol de la butxaca li ho explicà:

— Mireu, el Casino està voltat d'una arbrada molt espessa. De la porta del Casino en surt una avinguda que passa per entre els arbres i un xic més amunt es divideix en dues que van l'una a la porta de Llevant i l'altra a la porta de Mitjorn. Ara bé, jo tindrè un auto preparat a la porta de Mitjorn per fugir cap a Barcelona amb la joia. Entraré al Casino, engraparé el brillant d'una estrebada i fugiré cap a l'avinguda. Hom em perseguirà, però quan jo tiri cap a la porta de Mitjorn, els perseguidors em cercaran cap a la de Llevant, perquè vós us posareu a l'entreforc dels camins, disfressat de captaire i fareu ressonar les vostres veus cap a l'avinguda de Llevant, dient: — «Lladre! Agafeu-lo! Per aquí!» i així tothom creurà que jo vaig cap aquella porta.

— Excellent— exclamà en Parlabé.

— Correu, agafeu-lo, lladre!— cridà

el ric *americano* quan en Mallarga fugia amb la seva joia.

De seguida deu o dotze persones es llançaren per l'avinguda enllà a perseguir el lladre, que ja no es veia. En l'entreforc hi havia un ceguet captaire.

— Ep!— li cridà un dels perseguidors—. ¿Heu sentit passos del lladre que fugia? ¿Cap on ha tirat?

El ceguet no respongué.

— Veureu, anem uns per la dreta i altres per l'esquerra!

Així ho feren i pogueren atrapar en Mallarga a la porta de Mitjorn, al moment que acabava de pujar a l'automòbil.

Recuperada la joia, els criats del Casino es dirigiren tots indignats a escridassar el ceguet.

— ¿Per què no responieu, eh? El lladre s'hauria pogut escapar!

I el ceguet respongué amb una veu prima com un fil:

— És que m'he banyat aquest matí a la mar i estic completament afònic.

Complicació amb la qual no havia comptat en Mallarga.

FRANQUESA

«Es necessita un xicot»

deia un rètol que hi havia penjat a l'aparador del davant d'una botiga.

Un xicot es presentà per veure si el llogarien i el botiguer li va dir:

— Vull una persona activa.

¿A tu t'agrada el treball?

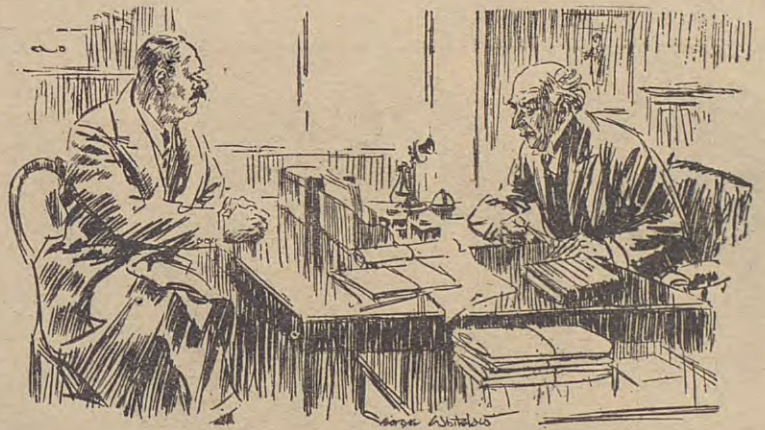
— No senyor— li responia.

— Molt bé, noi, ja et pots quedar— li diu l'amo amb un somriure.

— Tu ets el primè en tot avui

que no m'has respost mentida.

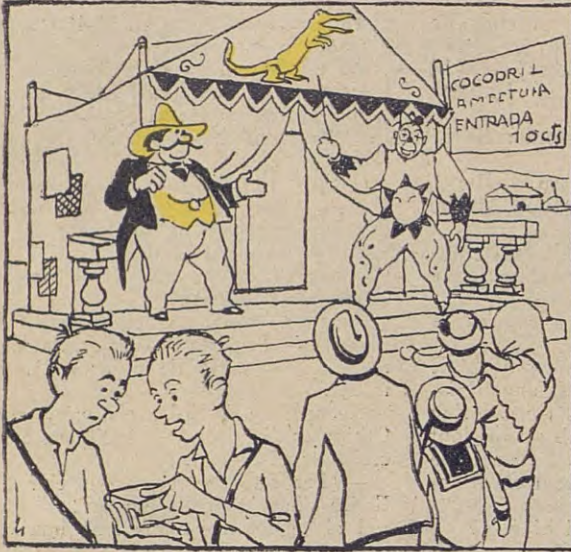
P. E. P.

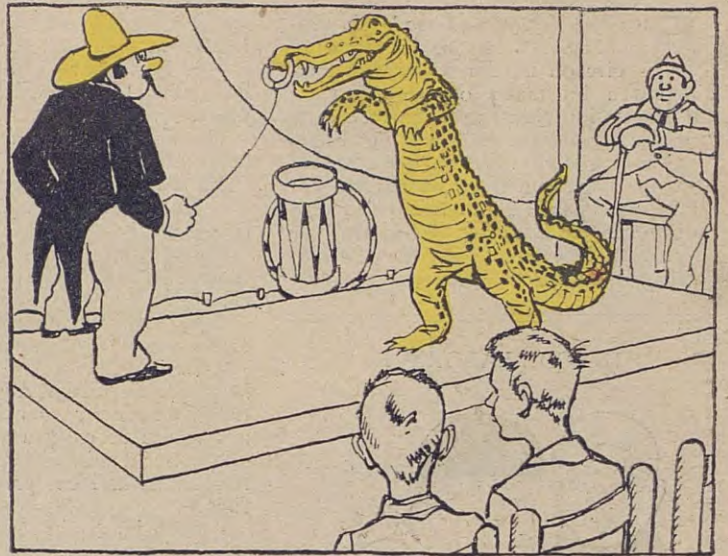
— Li adverteixo, senyor advocat, que li serà molt fàcil defensar-me. Tinc una perfecta coartada. Hi ha dos testimonis que poden jurar que la nit del robatori jo dormia a casa i dos més que juraran que era amb ells al teatre.

(De *The Passing Show*.)

Un cocodril amb sorpresa

Un noi entremaliat
un xic de rapè ha comprat

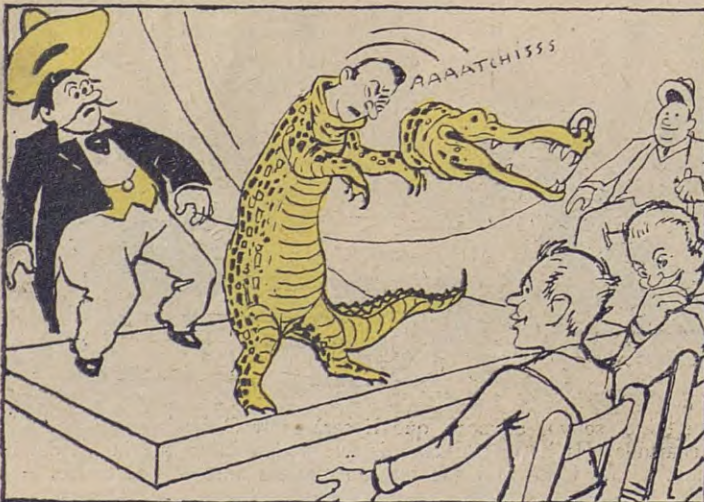
i al cocodril vol provar
si pot fer-lo estornudar.

Quan la bèstia treballava
ell el rapè preparava

i n'hi tira un bon grapat
que a la boca s'ha ficat.

L'estornut va resultar
més fort del que hom esperà,

i el domadó i l'animal
van fugint pel camí râl.